

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 41/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 670/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	<p>Obraza przepisu prawa materialnego polegająca na przyjęciu, iż roszczenie o odszkodowanie nie jest roszczeniem stricte osobistym tylko ma charakter majątkowy i podlega dalszemu dziedziczeniu na zasadach ogólnych, a roszczenie o zadośćuczynienie jako roszczenie stricte osobiste po przejściu na następców prawnych określonych w art.8.1 Ustawy lutowej nie podlega dalszemu spadkobranii (pkt.1 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przedstawiając podstawy uznania wskazanego zarzutu na niezasadny należy w pierwszej kolejności wyraźnie wskazać, iż w zakresie określonym w omawianym zarzucie w całości Sąd odwoławczy aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego, dotyczące wykładni art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego zaprezentowane w uzasadnieniu kwestionowanego orzeczenia (k-212v-214v).</p>	

Stanowisko to jest prawidłowe, zgodne z dominującymi w tym zakresie poglądami doktryny i praktyki. Zajmując prezentowane stanowisko uwadze Sądu Apelacyjnego nie umknęło to, że przedstawiana przez Sąd I Instancji wykładania art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego dotycząca tak odszkodowania jak i zadośćuczynienia jest wykładnią przedstawioną w sposób syntetyczny, co nie zmienia tego, że takie przedstawienie rozumienia prawa materialnego jest w całości jasne, zrozumiałe i zbędnym byłoby

na potrzeby
tego jak i
każdego innego
postępowania
podawanie
szerszej
wykładani
wskazanego
przepisu skoro
ta podana jest
wystarczająca
dla powzięcia
oceny, co do tego
czy rozumienie
prawa
materialnego
przyjęte za
podstawę
orzeczenia było
czy też nie
prawidłowe. W
tej sytuacji Sąd
II Instancji
stanowisko to
czyni własnym,
co sprawia, że
nie jest
koniecznym jego
powtarzanie. Dla
pełnego
wykazania
niezasadności
zarzutu
podniesionego
przez
pełnomocnika
wnioskodawczyń
wystarczającym
będzie
odwołanie się do
stanowiska Sądu
Najwyższego
wyrażonego w
postanowieniu z
dnia 14 września
2022 roku, w
którym przyjął,
że „Przepis art.
8 ust. 1 ustawy
z dnia 23 lutego

1991 r. o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego (t.j.
Dz.U. z 2021
r. poz. 1693)
w autonomiczny
sposób reguluje
wyłącznie
przejście
uprawnień w
postaci
odszkodowania
za poniesioną
szkodę i
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę w razie
śmierci osoby
represjonowanej
na jej małżonka,
dzieci i
rodziców, w
związku z czym
uprawnienia te
nie należą do
spadku po
osobie
represjonowanej.
Natomiast
roszczenie o
odszkodowanie
za poniesioną
szkodę, które
wraz z
roszczeniem o
zadośćuczynienie
za doznaną
krzywdę
przeszło, w myśl
art.8 ust.1 zdanie
drugie tej
ustawy, na

następców osoby represjonowanej, należy do spadku po tych następcach (art.922§1 KC), zaś roszczenie o zadośćuczynienie tylko wtedy, gdy zostały spełnione warunki określone w art.445§3 KC”.

Odwołujący się pełnomocnik wnioskodawczyń motywując swój zarzut w swej istocie nie podniósł niczego, co byłoby niezgodne z tym, co przedstawiono powyżej, a, w ocenie Sądu II Instancji, istnieją podstawy do uznania, że apelant uzasadniając swój pogląd przedstawił argumenty przekonujące o prawidłowości postąpienia Sądu orzekającego. Jak bowiem można inaczej zrozumieć odwołanie się do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego

(k-226), z
którego przecież
wynika
dokładnie to,
co przyjął Sąd
Okręgowy jak
również to, co
wynika z
przytoczonego
uprzednio
stanowiska Sądu
Najwyższego.

Reasumując, w
ocenie Sądu
Apelacyjnego
Sąd I Instancji
w określonym
w omawianym
zarzucie zakresie
dokonał
prawidłowej
wykładni art.8.1
Ustawy z dnia
23 lutego 1991
roku o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego, a
tym samym
w sprawie nie
doszło do
naruszenia
przepisu prawa
materialnego w
sposobie
określonym w
zarzucie
podniesionym
przez
pełnomocnika
wnioskodawczyń

w punkcie 1 jego apelacji.			
Wniosek			
Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie przyznanych wnioskodawczyń kwot z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznanie zarzutu podniesionego w punkcie 1 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń za niezasadny z przyczyn podanych powyżej.			
Lp.	Zarzut		
2	Nieprawidłowe określenie kręgu osób uprawnionych do domagania się zasądzenia na ich rzecz odszkodowania za poniesioną szkodę i	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>zadośćuczynienia za doznane krzywdy na podstawie art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (zarzut 2 i 3 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przedstawiając stanowisko Sądu odwoławczego dotyczące przyczyn uznania zarzutów podniesionych przez pełnomocnika wnioskodawczyń określonych w punkcie 2 i 3 jego apelacji za niezasadne należy wpierw podać, iż słusznym stało</p>			

się łączne do
zarzutów tych
odniesienie się.
Tak postępując
Sąd II Instancji
uwzględnił
przede
wszystkim to,
że w istocie
rzeczy podstawa
omawianych
zarzutów jest
jednak, jest
nią, zdaniem
apelanta,
niewłaściwe
ustalenie kręgu
osób
uprawnionych w
przedmiotowym
postępowaniu
do otrzymania
odszkodowania i
zadośćuczynienia,
które to
ustalenie
przyczynę swą
mieć miało w
naruszeniu
jednego
przepisu prawa
materialnego, to
jest art.8.1
Ustawy z dnia
23 lutego 1991
roku o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego.
Łącznie
odnosząc się
do wskazanych
zarzutów Sąd

Apelacyjny wziął także pod uwagę to, że odwołujący się pełnomocnik wnioskodawczyń nieprawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia dopatrywał się, za wyjątkiem części zadośćuczynienia związanego z orzeczonymi wobec uprawnionego środkami karnymi, nie w niewłaściwym ustaleniu ich wysokości lecz w niewłaściwym ustaleniu kręgu osób uprawnionych do ich otrzymania, czego w sposób niewątpliwy dowodzi uzasadnienie rozpoznawanego w niniejszym postępowaniu środka odwoławczego (k-228-229, k-231-232).

W ocenie Sądu II Instancji z racji treści omawianych zarzutów, a w

szczegółności z racji sposobu ich uzasadnienia koniecznym jest podanie, iż w całości należało zgodzić się z tym stanowiskiem apelanta, które sprowadza się do stwierdzenia, iż do ustalania kręgu osób uprawnionych do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia nie mają zastosowania przepisy, ogólnie w tym miejscu rzecz określając, dotyczące dziedziczenia i spadkobrania albowiem krąg tych osób jest autonomicznie regulowany przepisem art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Takie stanowisko Sądu II Instancji nie oznacza, że omawiane zarzuty są zasadne. Przede

wszystkim
zauważyć należy,
iż godząc się
ze stanowiskiem
apelanta
dotyczącym
określonej
powyżej
wykładni art.8.1
Ustawy z dnia
23 lutego 1991
roku o uznaniu
za nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego nie
sposób jest nie
zauważyć, że
odwołujący się
pełnomocnik
wnioskodawczyń
prawidłowo
rozumiany
przepis prawa
materialnego
(art.8.1 Ustawy
z dnia 23
lutego 1991 roku
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego)
niewłaściwie
odnosi do
realiów sprawy
przedmiotowej.

Sąd I Instancji,
co niewątpliwe
wynika z jego
stanowiska
przedstawionego
w uzasadnieniu
kwestionowanego
orzeczenia,
ustalając krąg
osób
uprawnionych
stosował
wyłącznie treść
art.8.1 Ustawy
z dnia 23
lutego 1991 roku
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego w
przedstawionym
uprzednio
rozumieniu, a
więc z
uwzględnieniem
tego, że jest
to odrębna i
autonomiczna
regulacja będąca
podstawą
ustalania kręgu
osób
uprawnionych
do otrzymania
odszkodowania i
zadośćuczynienia
w razie śmierci
osoby
uprawnionej. W
żadnym zakresie
do wskazanego
postąpienia Sąd

Okręgowy nie stosował przepisów dotyczących dziedziczenia i spadkobrania. Przepisy te, co oczywiste w zakresie w jakim mają one zastosowanie w sprawach rozpoznawanych na podstawie przepisów Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, zostały przez Sąd orzekający uwzględnione wyłącznie wówczas gdy zachodziła ku temu konieczność, a więc w sytuacji gdy ustalone na podstawie art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz

niepodległego
bytu Państwa
Polskiego osoby
uprawnione nie
mogły
uczestniczyć w
podziale
ustalonych kwot
odszkodowania i
zadośćuczynienia.
Tego, jak się
wydaje, nie
dostrzega
apelant, który
Sądowi I
Instancji
przypisuje
postąpienie,
które w
rzeczywistości
nie wystąpiło.
Wyraźnie
wskazać należy,
iż Sąd Okręgowy
ustalając krąg
osób
uprawnionych
do otrzymania
odszkodowania i
zadośćuczynienia
po
uprawnionym
W. W. nie
stosował
przepisów
dotyczących
dziedziczenia i
spadkobrania, a
stosował
wyłącznie treść
art.8.1 Ustawy
z dnia 23
lutego 1991 roku
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność

na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego.

Nie może budzić
wątpliwości to,
że czym innym
jest ustalenie
kręgu osób
uprawnionych
do otrzymania
odszkodowania i
zadośćuczynienia
po zmarłym
uprawnionym, a
czym innym jest
dokonywanie w
takiej sytuacji
podziału dla
osób
uprawnionych
ustalonych kwot
odszkodowania i
zadośćuczynienia.
Odwołujący się
pełnomocnik
wnioskodawczyń
w tym zakresie
przedstawił
argumentację,
której w żadnym
zakresie nie
można nazwać
nieracjonalną
bądź też nie
znajdującą
potwierdzenia w
praktyce
orzeczniczej, a to
wykazał apelant
przywołując
orzeczenia
stanowisko jego
potwierdzające.
Przyznając
wskazany przez
pełnomocnika
wnioskodawczyń
stan rzeczy

wskazać należy,
iż Sąd
Apelacyjny z nim
nie zgadza się.
Przed
wszystkim
zwrócić trzeba
uwagę na to, że
wbrew
stanowisku
apelanta w
realiach
przedmiotowej
sprawy słusznie
uznano, iż po
ustaleniu kręgu
osób
uprawnionych
do otrzymania
odszkodowania
należało ustalić
krąg osób
uprawnionych
do jego
otrzymania z
uwzględnieniem
tego, że
odszkodowanie
jako prawo
majątkowe
podlega
dalszemu
dziedziczeniu, co
oczywiste po
przejściu tego
prawa na osoby
uprawnione z
godnie z treścią
art.8.1 Ustawy
z dnia 23
lutego 1991 roku
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego

bytu Państwa
Polskiego. Takie
stanowisko
zostało zajęte
przez Sąd
orzekający,
zostało ono
poprawnie
umotywowane i
w tej sytuacji
Sąd II Instancji
do tej motywacji
odwołuje się
czyniąc ją
własną, co
sprawia, że
zbędnym staje
się jej
powtarzanie
(k-213-213v). W
tym zakresie, już
w tym miejscu
zaznaczyć
należy, co
stwierdzone
zostało w trakcie
instancyjnej
kontroli sprawy,
iż Sąd Okręgowy
w swym
postąpieniu nie
był
konsekwentny.
O ile bowiem
prawidłowo
ustalił krąg osób
uprawnionych
do otrzymania
odszkodowania
(k-213) o tyle
dzieląc ustaloną
kwotę postąpił
wbrew swemu
ustaleniu
(k-213v –
ustalone zostało,
że roszczenie
odszkodowawcze
przeszło na
małżonkę i 7

dzieci, a więc 8 osób, a ustaloną kwotę odszkodowania podzielono na 7 części). W tym zakresie nie jest koniecznym czynienie dalszych ocen i rozważań ponieważ byłyby one bezprzedmiotowe albowiem w sprawie nie wniesiono apelacji na niekorzyść wnioskodawczyń, a więc nie można było z urzędu dokonywać korekty skarżonego orzeczenia w kierunku nie wynikającym z rozpoznawanego środka odwoławczego.

Sąd II Instancji akceptuje to stanowisko Sądu orzekającego wraz z jego uzasadnieniem, które sprowadza się do stwierdzenia, że zadośćuczynienie jest roszczeniem osobistym, roszczeniem ściśle związanym z osobą represjonowaną, a jako takie

nie podlega
ona dalszemu
dziedziczeniu po
przejściu tego
roszczenia na
osoby określone
w art.8.1 Ustawy
z dnia 23
lutego 1991 roku
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa
Polskiego.
Akceptację Sądu
odwoławczego
zyskuje także
przyjęty przez
Sąd Okręgowy
sposób ustalenia
kręgu osób
uprawnionych
do otrzymania
zadośćuczynienia.
Takie
postąpienie
Sądu I Instancji
jest
postąpieniem
czyniącym
zadość treści
art.8.1 Ustawy
z dnia 23
lutego 1991 roku
o uznaniu za
nieważne
orzeczeń
wydanych wobec
osób
represjonowanych
za działalność
na rzecz
niepodległego
bytu Państwa

Polskiego jak również postąpienie takie zgodne jest z dominującymi poglądami doktryny i orzecznictwem sądów.

Wskazując na podstawy uznania omawianych zarzutów za niezasadne nie sposób jest nie wskazać, iż zasadniczą przyczyną, dla której zarzuty te oceniono w przyjęty sposób było to, że Sąd odwoławczy w pełni identyfikuje się z Uchwałą Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izby Karnej z dnia 27 stycznia 1993 roku, w której przyjęto, iż „W razie śmierci osoby represjonowanej, uprawnionej do żądania odszkodowania za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i przejścia tego uprawnienia - na podstawie art. 8 ust. 1 zdanie

drugie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34 poz. 149) - na małżonka, dzieci i rodziców, zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy lub wnioskodawców, którzy wystąpili z żądaniem, podlega taka część świadczenia przysługującego represjonowanemu, jaka wynika z podziału całej kwoty świadczenia przez liczbę osób uprawnionych.”. Powyższe łączyć należy z tym, że sąd rozpoznający sprawę nie jest zobowiązany ani do poszukiwania osób uprawnionych w rozumieniu w art.8.1 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne

<p>orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego do otrzymania odszkodowania i zadośćuczynienia w razie śmierci uprawnionego ani do podejmowania czynności skutkujących wstąpieniem takich osób do postępowania jednakże jeśli takie osoby zostały w sprawie ustalone lub też ujawnione to faktów takich ignorować nie można.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie kwoty odszkodowania i zadośćuczynienia przyznanych wnioskodawczyńiom.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

częściowo zasadny albo niezasadny.			
Uznanie zarzutów określonych w punkcie 2 i 3 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń za niezasadne z przyczyn podanych powyżej.			
Lp.	Zarzut		
3	Obraza przepisów prawa materialnego polegająca na uznaniu, że pozbawienia W. W. praw publicznych i obywatelskich praw honorowych nie stanowi krzywdy (punkt 4 apelacji pełnomocnika wnioskodawczyń).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Pełnomocnik wnioskodawczyń nie zgadzając się ze stanowiskiem Sądu			

orzekającego
podał
argumenty,
które,
prawidłowo
odczytując
intencje
apelanta,
sprowadzają się
między innymi
do uznania, że
W. W. z racji
pozbawienia go
praw
wyborczych i
praw
honorowych
pozbawiony
został
możliwości
wpływania,
ogólnie rzecz
w tym miejscu
określając, na
sposób
funkcjonowania
Państwa
rządzonego
totalitarnie, co
wiązało się dla
niego ze
szczególnym
udręczeniem, a
to w
konsekwencji
winno mieć
wpływ na
wysokość
ustalonego
zadośćuczynienia.
Z taką
argumentacją
nie sposób było
zgodzić się. Poza
tym, co wskazał
Sąd I Instancji,
co Sąd
odwoławczy w
całości akceptuje
(k-214)

<p>zauważyć należy, iż stanowisko odwołującego się pełnomocnika wnioskodawczyń nie zostało poparte żadnym dowodami, a przy tym nie sposób jest nie zauważyć, iż w realiach przedmiotowej sprawy nie adekwatną wydaje się być argumentacji dotycząca działalności S. M..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana skarżonego orzeczenia poprzez podwyższenie kwoty zadośćuczynienia przyznanego wnioskodawczyniom.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznanie, z powodów podanych powyżej, zarzutu podniesionego przez pełnomocnika</p>		

wnioskodawczyń w punkcie 4 rozpoznawanej apelacji za niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 670/20		

<p>Zwiężle o powodach w utrzymania w mocy</p>		
<p>Zaskarżone orzeczenie zostało utrzymane w mocy z racji nieuwzględnienia podniesionych przez pełnomocnika wnioskodawców zarzutów określonych w apelacji, co nastąpiło z przyczyn określonych w punkcie 3.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwiężle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna,</p>		

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Punkt II i III</p>	<p>O kosztach postępowania w sprawie oraz o wynagrodzeniu pełnomocnika wnioskodawców orzeczono na podstawie art.13 Ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz na podstawie</p>	

	§11.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.	
7. PODPIS		
SSA Przemysław Żmuda SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawców I. M. i K. K..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 grudnia 2021 roku wydany w sprawie III Ko 670/20	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana